

АЙЗЪК АЗИМОВ
ТЕ НИКОГА НЯМА ДА
ДОЙДАТ

Превод от руски: Цветан Северски, 1971

chitanka.info

Азимов е един от забележителните световни писатели-фантасти и популяризатори на науката. Започва да пише фантастика още в началото на четиридесетте години. Особеното при него е, че той създава фантастика върху строги логически и научни предположения. Хипотезите, които изграждат многобройните му разкази, са плод на големия му научен опит. Неговият критичен поглед към бъдещето му позволява трезво да види някои пороци в настоящото капиталистическо общество. Иронията му е тънка и уместна. Разказът „Те никога няма да дойдат“ е една от характерните за него фантастични шеги, които се четат леко и с удоволствие.

Ние никога няма да отидем далече в космоса. Нещо повече, на нашата планета никога няма да дойдат чуждоземци — т.е. повече никога...

Всъщност, космически полети са напълно възможни и обитатели на други светове вече посетиха Земята. Това го зная съвсем точно. Космически кораби кръстосват пространството между много светове, но при нас те никога няма да дойдат. И това го зная съвсем точно. И всичко заради едно нелепо недоразумение. Сега ще ви обясня подробно.

В това недоразумение най-виновен е Барт Камерон и следователно трябва да узнаете що за човек е той. Камерон е шериф на Твин Галча, щат Айдахо, а аз съм неговият помощник. Барт е раздразнителен човек и особено много се пали, когато трябва да изчисли своя данък. Освен че е шериф, той държи лавка, владее овцевъдна ферма, получава пенсия като инвалид от войната (коляното му не е в ред) и има още няколко дребни дохода. Е, трудно му е да изчисли данъка си.

Нищо нямаше да се случи, ако той беше позволил на данъчния инспектор да му помогне в изчисленията, но Барт има слабост сам да си върши всички работи. Дойде ли 14 април, добре е да си по-далеч от него.

И ето че една летяща чиния се приземи именно на 14 април... Аз я видях. Седях в кабинета на шерифа, облегат назад, гледах звездите през прозореца. Чудех се да ходя ли да спя или да слушам още

ругаенията на Камерон, който за 127-ми път проверяваше дългите стълбици от цифри.

Отначало „чинията“ ми заприлича на падаща звезда. Но сетне се уголеми, явиха се снопове от мъгла — това бяха ракетните двигатели. Летящата чиния се приземи уверено и съвсем безшумно. Даже изсъхнал лист да падне, по-голям шум ще вдигне.

От чинията излязоха двама. Загубих ума и дума, просто се вкамених. Дори палеца си да мръдна, не бих могъл. Продължих да седя. А Камерон? Той не вдигна очите си дори.

Почука се на вратата. Тя се отвори и влязоха двамата от летящата чиния. Ако не бях видял подробно приземяването им, щях да ги взема за гости от голям град: тъмносиви костюми, бели ризи и червени вратовръзки, а шапките и обувките — черни. Самите те бяха мургави, с черни къдрави коси и кафяви очи. Изглеждаха сериозни и съсредоточени.

Да си призная, изплаших се. А Камерон се обърна към вратата, когато тя се отвори и се намръщи. Друг път да види тези костюми в Твин Галча, би се захласнал да се смее. Но сега той бе погълнат от изчисленията и дори не се усмихна.

— С какво мога да ви бъда полезен, момчета? — попита той, чукайки с пръсти по хартията, може би, за да докаже колко много е зает.

Единият от двамата излезе малко напред и рече:

— От много време насам ние наблюдавахме вашите родственици. — Той отчетливо изговаряше всяка дума.

— Моите родственици? — попита Камерон. — Ние сме само двама: аз и жена ми. Какво е направила тя?

— Ние избрахме за първия контакт това място, защото то е достатъчно спокойно и уединено. Ние узнахме, че вие сте тукашният ръководител.

— Аз съм шерифът, ако това имате предвид. Та каква е работата?

— Ние най-щателно сме наблюдавали как се обличате, ние се опитахме да надникнем във вашия живот.

— Значи, според вас, аз се обличам така? — Камерон чак сега забеляза костюмите им.

— Искаме да кажем, че така се обличат хората от вашата господстваща класа. Освен това, научихме и езика ви.

Видно беше, че най-сетне Камерон се досети...

— А, значи вие сте чужденци? — каза той.

Камерон не обичаше чужденците, може би защото му напомняха за войната и за раните в коляното.

Единият от летящата чиния каза:

— Чужденци? О, да. Ние сме от такова място, където има много вода или по вашето, ние сме венерианци.

Отново се вцепених. Видях приземяването на чинията, но не можех още да повярвам, че тези хора са от Венера. Но Камерон беше невъзмутим:

— Ясно. Вие сте вече в САЩ. Тук всеки има равни права независимо от расата, вярата, цвета на кожата, от националността. На вашите услуги съм. С какво мога да ви помогна?

— Бихме желали да ни свържете с големите ръководители на вашите Американски съединени щати, както ги нарекохте, за да направим с тях съвещание с цел да присъединим вашия народ към нашата велика организация.

Камерон бързо почервения.

— Значи да присъедините нашия народ към вашата организация! Ние така и така членуваме в ООН и бог знае в какво още. И според вас аз трябва на минутата да извикам президента. Тук, в Твин Галча?

Единият от чужденците отвърна:

— Да. Чакането е нежелателно.

— А Конгресът нужен ли ви е? И Върховният съд?

— В случай, че те могат да помогнат, шерифе.

Тук Камерон избухна. Той удари по масата с юмрук и изкрещя:

— Вижте, любезни чужденци! Обирайте си крушите веднага, за да не ви подведа под отговорност за нарушаване на обществения ред и да ви опандизия...

— Искате да кажете, че трябва да си тръгнем? — попитаха двамата.

— И то веднага! Отивайте там, откъдето сте дошли, и никога не се връщайте! Не искам да ви виждам повече тук. И никой не би желал да ви вижда.

Двамата се погледнаха и лицата им странно потрепериха.

— Виждам в мозъка ви чак желанието да ви оставим на мира. Ние няма да говорим за нашата организация и за себе си повече на

тези, които не искат да се срещнем. Ще си отлетим веднага. И повече никога няма да се върнем. Ще изпратим около вас предупредителни сигнали и тук никой друг няма да дойде.

— Омръзнаха ми вашите брътвежи — рече Камерон. — Броя до три...

Те се обърнаха и излязоха. Аз знаех, че техните думи са чиста истина. Разберете, аз ги слушах през цялото време, а Камерон — не, защото той си мислеше за своите сметки. И когато те си отидоха, макар и късно, аз се обадох:

— Камерон, те бяха от космоса! Защо ги изгони?

— От космоса? — учуди се той.

— Погледни — почти извиках аз.

През прозореца видяхме как двамата влязоха в чинията и отлетяха. Чинията литна лека като перо, после образува три стълба пушек и докато те се разнесоха, тя изчезна от погледите ни.

— Шерифе, защо ги изгони? Те наистина трябваше да се срещнат с президента. Сега те никога няма да се върнат.

— Пък аз помислих, че са чужденци — рече Камерон. — Те приличаха на италианци.

— Защо италианци? Те казаха, че са венерианци. Това много добре го чух.

— Венерианци? — Той облещи очи.

— Да, венерианци. Казаха, че идват от такова място, където има много вода. А на Венера водата е в изобилие, както знаеш.

Това беше недоразумението. Глупава грешка, която може всеки да направи. Значи, чуждоземците никога няма да дойдат. И то заради този Камерон и неговите данъци. Той прошепна:

— Венерианци! Когато казаха за мястото с многото вода, аз помислих, че са венецианци...

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 88/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.